

Longzhou, Guangxiprovinen, Kina
Den 15:e oktober, 2008

tomas.stenback@gmail.com

rachel.stenback@gmail.com

Kinesiskt telefonnr: +86-771-8831030

Vårt Sverigenr: 018-4951537

Vår hemsida: <http://kina.e455.se>

Kära vänner, 你们好!

Den senaste månaden har varit minst sagt händelserik för oss. Vi har varit upptagna med att göra oss hemmastadda i vår nya skola och stad, vi har drabbats av en svår översvämning och vi har även hunnit med en mycket intressant resa. När de flesta av våra vänner och släktingar i USA och Sverige har njutit, eller lidit, av höstens väder, har vi fortfarande njutit, eller lidit, av högsommarvärme. Det är fortfarande 32 grader här och det var länge upp emot, och ibland över, 36 grader. Att undervisa i värmen var lite jobbigt till en början. Flera dagar i rad så kom Tomas hem med byxbenen alldeles blöta. Jag undrade vad han hade gjort, och han visste inte. Senare insåg han att det var hans egen svett! Vi har länge sett fram emot något kallare väder, och det verkar som att det nu blir något kyligare.

Efter en och en halv månad i Longzhou börjar vi känna oss lite mer hemma här. Eftersom vi redan har bott två år i Kina, trodde vi nog att livet här nere inte skulle skilja sig så mycket från våra liv i Gansu, men omställningen har faktiskt varit större än vi trodde. Kina är ett stort land med många regionala likheter, men också stora skillnader. Språket som talas här nere är kantonesiska, men som tur är kan också de flesta mandarin. Här i Guangxi äter man ris varje dag, gärna flera gånger, så vi saknar faktiskt de goda vetebaserade nudlarna och "dumplings" som vi åt i Gansu. Men det mesta börjar kännas riktigt bra här nere. Det känns också skönt att vi har fått ordning på vår lägenhet och vi trivs bra i den. (Ni kan se en ny video från vår lägenhet på vår hemsida.) Skolan köpte även en liten ugn åt oss, så nu kan vi baka bröd, eftersom folket här inte äter något matbröd alls. Vi har också införskaffat cyklar så att vi kan utforska våra omgivningar lite mer. Vi har även kommit igång med att studera kinesiska igen med två mycket trevliga och duktiga studenter, och vi har hittat till kyrkan och deltagit i flera gudstjänster. Kyrkan är liten och enkel men församlingmedlemmarna är brinnande, entusiastiska och mycket vänliga!

Undervisningen har gått bra och det känns roligt att lära känna nya elever och kollegor. Människorna här är otroligt vänliga och verkar vara väldigt glada över att se oss. Var än vi går ropar och vinkar folk till oss. Det känns faktiskt nästan överkligt att vara så uppmärksammad hela

tiden! (Min pappa skojade och sa: "Jag hopas att du vet om att det inte kommer att vara så när du kommer hem igen!") Människorna här är till och med kortare än i norr och vi har således blivit riktigt långa! Förra veckan frågade en kvinna i en restaurang mig: "Hur kan du som inte äter kött vara så lång?" (Med mina 163 centimeter kändes frågan väldigt rolig!)

För några veckor sedan råkade provinsen Guangdong ut för en tyfon med svåra regnväder som följd. En kväll när vi gick längs med floden såg vi till vår stora förvåning att den hade stigit över 8 meter och höll på att svämma över kanterna. När vi vaknade nästa dag strömmade vattnet in på vårt skolområde och många studenter blev fångade i sina studentrum. Eftersom de inte kunde gå ut genom de vattenfyllda trapphusen och deras fönster är försedda med galler kunde de inte komma ut. De skrämde studenterna tvingades att vänta på brandmännen som kom och sågade upp några fönster så att de kunde klättra ut. (När studenterna väntade bakom sina galler hoppades och bad jag att det inte skulle börja brinna eller något annat som skulle utlösa panik!) Eftersom de flesta här inte kan simma så var vi lite rädda att de skulle ramla i det

djupa vattnet. (På flera håll var det mer än två meter djupt.) På natten spärrade skolan av flera områden så att inte studenterna i mörkret skulle trampa snett och ramla i.

Vårt hus ligger lite högre än de andra så vattnet nådde aldrig vår byggnad, men de flesta byggnaderna runt om stog i vatten. Stanken från badrummen och frånvaron av el under 36 timmar gjorde att vi bestämde oss för att resa norrut under vårt oktoberlov, bort från vattnet, och inte söderut till Vietnam som vi hade tänkt. Det kändes också skönt att veta att våra studenter mår bra och det kände vi att det var bra att åka iväg.

Först åkte vi till Guilin där vi trängdes med alla kinesiska turister, och sedan åkte vi båt till Yangshuo. Båtturen var fantastiskt vacker eftersom floden rinner mellan de sagolika sockertoppsbergen. Yangshuo bjuder på otrolig natur, men desvärre var det så mycket folk att det var svårt att njuta. Runt Kinas nationaldag har kineserna en vecka ledigt, vilket leder till att ALLA reser under denna vecka. Överallt var det människor, till och med på de små byvägarna som annars brukar vara lugna och mysiga. Alla människor

kombinerat med den otroligt intensiva trafiken gjorde att Yangshuo var svårare att nuta av än vi hade trott.

Efter Yangshuo reste vi norrut till Dragon's Backbone Rice Terraces och en pittoresk liten by som heter Ping'an. Byn ligger högt upp på berget och för att komma dit behövde man åka längs smala kurviga bergsvägar och på slutet behövde man även gå en bit, så även om det var högsäsong, så var det betydligt lugnare än i Yangshuo. Vi spenderade två tysta och fascinerande dagar bland alla risterasser och småbyar. Kina har 56 olika etniska grupper, 55 etniska minoriteter och den etniska

majoriteten hankineser, och många av dessa minoriteter finns i Guangxi. Runt Ping'an finns bland annat minoritetsgrupperna Zhuang och Yao, och många av dessa människor går runt i vackra traditionella kläder. (Detta är säkerligen delvis på grund av turismen, men det bidrar ändå till att göra byarna färgrika och spännande.) Yaokvinnorna är särskilt intressanta med sina handgjorda kläder och sitt långa hår. Traditionellt klipper de sig endast en eller två gånger i livet, så många av kvinnorna har otroligt långt hår, ibland upp till två meter! Håret är elegant uppsatt på huvudet, och ser nästan ut som en liten hatt! Vi bestämde oss för att vandra ungefär 15 km till en annan by uppe i bergen så vi anlidade en lokal kvinna som vår guide. I sju timmar vandrade vi runt bland gyllene risterasser och mysiga byar. Hon bjöd även in oss till sitt hem, ett traditionellt trähus med tre våningar. Grisarna bodde på bottenvåningen, och hon bodde på mittenvåningen! Hon visade oss hur hon torkade majs där mitt på golvet. Sedan lyfte hon en plank i golvet och visade hur hon brukade ge grisen mat! (Se en video av denna vandring och hennes hem på vår hemsida.)

Det var mycket intressant att gå med vår guide och samtala med henne. Hon ansträngde sig och pratade mandarin med oss, så oftast förstod vi varandra. Hon berättade att det tar henne en timme att tvätta håret och att hon brukar tvätta håret i det vatten som blir över när de kokar ris. Hon berättade också om att hennes man inte längre levde och att hon själv försörjde henens två barn i tonårsåldern och hennes gamla mamma. Hon hade en liten affär, ibland jobbade hon extra som guide och hon odlade även ris som de sålde. Hon frågade oss även om vi ville se på när hon tvättade sitt hår, mot att vi betalade 50 kr styck. Det kändes konstigt, men vi antar att det finns marknad för detta eftersom hon frågade. Vad vi förstod så håller detta traditionella sätt att leva på att försvinna allt medan den moderna utvecklingen går fram i Kina. En av mina studenter hör till minoriteten Yao och hon berättade att både hon och hennes mamma klipper sig, men att hennes mormor har det långa traditionella långa håret.

Kineserna själva är väldigt stolta över sina etniska minoriteter, men ibland tar det sig vissa märkliga uttryck. Den här veckan, till exempel, ombads vi att vara "filmstjärnor" i en reklamfilm för skolan. Vår uppgift var att stå och prata med en grupp studenter som alla bar olika minoritetskläder. När vi frågade våra studenter vilken minoritet de hörde till, svarade de: "Nej, vi är hankineser". Vi tyckte det kändes lite sorgligt att inte skolan hade brett sina minoritetsstudenter att representera sin folkgrupp och på så sätt lyfta fram dessa elever lite extra. (Vi har flera i varje klass.) Tydligt var det viktigare att visa att man har minoriteter på skolan, än att verkligen visa upp dessa studenter.

Skolan har ett English Center som skapades för några år sedan av tidigare utländska lärare på skolan. Studenterna sköter rummet och det har en TV och en DVDspelare, en hel del amerikanska filmer och en del böcker, men dessvärre är de flesta böckerna alldeles för svåra. Eftersom vi enbart har positiva minnen från The Book Nook i Chengxian har vi lovat studenterna att vi ska försöka hjälpa dem att göra rummet ännu bättre. Studenterna har redan börjat att använda "bara engelska" som en regel i rummet och nu hoppas vi även kunna hjälpa dem att få dit lite bättre böcker. Så om du har några böcker liggande, skicka dem gärna till oss. Adresslappar finns på vår hemsida. Barn- och ungdomsböcker var det som uppskattades mest i Chengxian. Det känns bra att kunna göra något för att hjälpa till och Svenska kyrkan i Dala-Järna och Concordia Lutheran Church i Fertile har redan bidragit med pengar som vi kommer att använda till att köpa in nya böcker. Vi kan också rapportera att The Book Nook i Chengxian har öppnat igen och att det verkar fungera precis som vi hoppades genom att studenterna driver det!

Imorgon ser vi fram emot att få besök från Svenska kyrkan och Kyrkans Hus i Uppsala, då Johan Hasselgren och Maria Schönning kommer hit. Nästa månad kommer min pappa och Tomas föräldrar hit så det ser vi verkligen fram emot!

Besök gärna vår hemsida och titta på några nya videofilmer och fotoalbum och skriv gärna några rader i gästboken eller skriv ett e-mail eller brev. Som alltid är det otroligt kul att höra av släkt och vänner från Sverige och USA. Era brev, tankar och böner betyder mycket.

再见! (Zaijian! = Hej då!)

Rachel & Tomas Stenback
Nanning Teachers College
125, Dushan Drive, Longzhou County
Chongzuo City, Guangxi 532400
China

